

LA LIMITA MACABRULUI

Repertoriul Teatrului „Sică Alexandrescu” și-a mai adăugat o pată de culoare prin punerea în scenă a comediei negre *Domnul Kolpert* de David Gieselmann, în regia lui Radu-Alexandru Nica, scenografia aparținându-i Ioanei Popescu.

Dramaturgul german ne plasează într-un apartament, unde Sarah Dreher și Ralf Droht, trăind în concubinaj, așteaptă vizita soților Bastian și Edith Mole, propunându-și să le dezvăluie că în scrinul din cameră se află cadavrul domnului Kolpert, șeful de la serviciu al celor două femei. Pe parcursul vizitei, între cei patru se iscă replici aluzive cu tonuri adesea ridicare și într-o stare de tensiune ce culminează cu descoperirea cadavrului în dulap. De aici se declanșează mecanismul crimei, Sarah lovindu-l pe Bastian, apoi ucis cu sălbăticie de către Ralf cu cuțitul, iar Edith omorând-o pe curiera care le-a adus pizza. Finalul îi găsește pe cei trei consumând, detașați, fără remușcări, câte o bere, semn că, probabil, răul face parte din normalitate, mai grav, din codul etic genetic al ființei umane.

Demersul regizoral vizează un traseu aproape matematic, de la formularea ipotezei că în scrin s-ar afla un cadavru, la șirul de „jocuri”, mai mult sau mai puțin violente, din disputa celor patru, ce ține de demonstrație, culminând cu găsirea leșului, până la concluzia că o crimă naște altele sau că acestea se justifică prin simpla așezare a ființei în rândul celorlalți, pentru a nu părea diferită sau pentru a se proteja luând parte la conspirația și săvârșirea actului criminal. Atent, poate prea atent, la orice detaliu, Radu-Alexandru Nica pare a pierde din vedere coerența motivației, inserarea ei treptată în sistemul interior de referință al personajelor. Este studiat și controlat meticolos fiecare gest, fiecare cuvânt rostit și fiecare mișcare, spațiul scenic fiind exploatat cu ingeniozitate, iar parcursul fiind gestionat cu multă știință a echilibrului între accentele grave, cele acute și cele temperate. De altfel, în economia spectacolului, ritualurile simple, cotidiene, precum servitul unei porții de pizza, sau tăcerile devin purtătoare de semnificații, chiar dacă, uneori, pot trenă discursul ori pot deveni agasante. Ceea ce îi reușește bine lui Radu-Alexandru Nica, ajutat de scenografia Ioanei Popescu și de coloana sonoră a lui Alex Halka, este configurarea unei anumite atmosfere și creșterea treptată a tensiunii dramatice, de la scene banale, firești, la acutizări ale accentelor și, apoi, la plasarea în vecinătatea macabruului sau chiar în amplificarea

acestuia, punându-se în evidență tema reală a spectacolului: violența, manifestată atât la nivel verbal, cât și la cel faptic.

Din distribuție s-a remarcat, reconfirmându-și vocația, prin naturalețea interpretării, prin capacitatea de a comunica sugestiv în maniere diverse (gest, mimică, rostire), prin chiar prezența scenică, ca o imagine de simplă inocență într-o lume contaminată, Virginia Itta Marcu (Omul cu pizza), într-un rol secundar. Iulia Popescu (Sarah Dreher) nu mai repetă performanțele din *Absint*, străduindu-se să fie convingătoare, dar părând a aluneca spre capcana manierismului. Mai inspirată este prestația lui Marius Cordoș (Ralf Droht, prietenul ei), nuanțată la situație, bine articulată, chiar inspirat spontană, pe alocuri. Carmen Moruz (Edith Mole) și Mihai Bica (Bastian Mole, soțul ei) se completează, ea fiind timorată, docilă, aparent inofensivă, iar el dominant, coleric, agresiv. Oricum, evoluția actorilor pare a fi circumscrisă demersului regizoral de o rigozitate aparte, de o circumspecție nu întotdeauna benefică.

Chiar trecut prin stări mai puțin confortabile, la sfârșitul reprezentației spectatorul pleacă din sală cu semne de întrebare, marcat de întâlnirea cu violența și, mai ales de motivarea ei, așa cum se potrivește după vizionarea unei comedii negre.

